

Ισορροπία σε λεπτό πάχος

JENNIFER IACOPELLI

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ισορροπία σε λεπτό πάγο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Finding her edge

Από τις Εκδόσεις Razorbill. An Imprint of Penguin Random House LLC, Νέα Υόρκη 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer Iacopelli

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Jennifer Iacopelli, 2022

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Paula Toriacio

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6410-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

JENNIFER IACOPELLI

Ισορροπία σε λεπτό πάχος

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

Κεφάλαιο 1

Το ζευγάρι διασχίζει αέρινα τον πάγο, με τα χέρια ενωμένα, καθώς τα παγοπέδιλα χαράζουν την επιφάνεια απολύτως συγχρονισμένα.

Ή, τουλάχιστον, αυτό προσπαθούν να κάνουν.

«Εντάξει!» αναφωνώ, με βραχνή χροιά, έπειτα από μια κουραστική μέρα μαθημάτων. Παρότι τα πόδια μου με πονάνε, διαγράφω κύκλους γύρω τους με τα δικά μου πέδιλα, γλιστρώντας ομαλά, φυσικά, με τρόπο που ελπίζω πως οι δυο τους θα μπορέσουν να μιμηθούν κάποια στιγμή. «Διατηρήστε τη λαβή σας σταθερή, αλλά όχι πολύ σφιχτή. Μην την τραβάς, Τζάκσον. Να θυμάσαι, είναι πιο μικρόσωμη από σένα. Πρέπει να προσαρμόσεις τον βηματισμό σου ώστε να ταιριάζει με τον δικό της». Τα δύο οκτάχρονα που προπονώ μαθαίνουν να κρατιούνται από το χέρι και να πατινάρουν μαζί, ένα από τα θεμελιώδη στοιχεία του καλλιτεχνικού πατινάζ.

Η φωνή μου αντηχεί στις κερκίδες του Παγοδρομίου Κέλιντς στη Βοστώνη, το μέρος στο οποίο έχω περάσει περισσότερο χρόνο από ό,τι στο ίδιο μου το σπίτι. Ουσιαστικά, αυτό είναι το σπίτι μου. Οι αδελφές μου και εγώ φορέσαμε πέδιλα προτού ακόμη αποκτήσουμε μπόι αρκετό ώστε να βλέπουμε πάνω από τις σανίδες που περιβάλλουν τον πάγο, γιατί αυτό κάνεις όταν γεννιέσαι Ρούσο.

«Πλέον δε σε τραβάει εκείνος, Σάντι, οπότε πρέπει να τον ακολουθείς», της υπενθυμίζω, από τη στιγμή που ο παρτενέρ της παύει να την τραβάει από το χέρι και αυτή μένει πιο πίσω. Τελικά, πιάνουν τον ίδιο βηματισμό, καθώς τα κοντύτερα πόδια της τεντώνονται λίγο περισσότερο, τα μεγαλύτερα δικά του περιορίζουν τον διασκελισμό τους κάπως, κι από το σημείο όπου τους παρακολουθώ, το αποτέλεσμα είναι άψογο.

«Έτσι μπράβο!» Οι δυο τους μου χαμογελούν πλατιά, πιασμένοι ακόμη από τα χέρια. «Τέλεια».

Η Σάντι ίσα που φτάνει στον γοφό μου, και στρέφει με λαχτάρα το βλέμμα της στα πόδια μου. «Μακάρι να ήμουν ψηλή σαν κι εσένα, Αντριάνα. Δε θα χρειαζόταν να ανοίγω τόσο πολύ το βήμα μου».

«Είσαι τέλεια όπως ακριβώς είσαι. Φροντίστε να κάνετε διατάσεις απόψε, ειδικά στα πόδια και στους αστραγάλους σας. Πρέπει να τα διατηρήσετε ωραία και δυνατά, για την επόμενη φορά που θα σας ξαναδώ».

«Αχ, θα κάνουμε καιρό να ιδωθούμε», γκρινιάζει ο Τζάκσον, καθώς τους οδηγώ έξω από την πίστα.

«Όχι και τόσο πολύ», απαντώ και κουμπώνω τα προστατευτικά καλύμματα στις λεπίδες των πέδιλών μου, με το που διαβαίνω το πορτάκι. «Μόλις τελειώσει το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα, θα τα ξαναπούμε».

«Εκατό χρόνια», παραπονιέται η Σάντι, ίσως επειδή, όταν είσαι οκτώ χρόνων, δύο μήνες φαντάζουν όσο μια αιωνιότητα.

Για να είμαι ειλικρινής, και σ' εμένα, που είμαι στα δεκαέξι μου, φαίνεται ατελείωτο το διάστημα αυτό, γιατί τότε θα έχει τελειώσει το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων, ο σημαντικότερος αγώνας της ζωής μου. Δε βλέπω την ώρα να βρεθώ εκεί. Ο παρτενέρ μου στο καλλιτεχνικό πατινάζ κι εγώ προ-

κριθήκαμε για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά, όμως φέτος έχουμε επιτέλους σοβαρές πιθανότητες να κερδίσουμε το χρυσό. Έτσι, σε δύο μήνες από τώρα, είτε θα είμαι παγκόσμια πρωταθλήτρια... είτε όχι.

Αυτή τη στιγμή, όμως, είμαι προπονήτρια. Τα τελευταία δύο χρόνια αναλαμβάνω όλο και περισσότερα μαθήματα, προσπαθώντας να κάνω το χρέος μου ώστε να παραμείνει η επιχείρηση ανοιχτή. Χαιρετώ τις μαμάδες της Σάντι και του Τζάκσον καθώς πλησιάζουμε προς το μέρος τους, έξω από το παγοδρόμιο. Περιμένουν στο καθιστικό των γονιών, που βρίσκεται δίπλα στο λόμπι. Μια σειρά από πανό καλύπτουν τους τοίχους, αναφέροντας τις επιτυχίες του συλλόγου πατινάζ στον μισό αιώνα που λειτουργεί.

«Α, Αντριάνα!» λέει η μαμά της Σάντι, έτσι όπως τρέχει προς το μέρος μου, με βήματα πολύ πιο σβέλτα από αυτά που μπορεί να κάνει η κόρη της στον πάγο. «Πολύ χαίρομαι που πρόλαβα να σε δω πριν φύγεις!»

«Ω», κάνω, χαμογελώντας σφιγμένα.

«Σε παρακαλώ να μεταφέρεις τις ευχές μας στην Ελίζα για καλή επιτυχία! Θα την παρακολουθούμε όλοι!»

Δεν επιτρέπω στο χαμόγελό μου να μαραζώσει στο ελάχιστο, αντίθετα το αφήνω να πλατύνει.

«Εννοείται, θα το κάνω».

«Φαντάζομαι πόσο περήφανη είσαι για αυτήν. Η μεγάλη σου αδελφή θα πάει στους Ολυμπιακούς Αγώνες, σπουδαία επιτυχία. Ο πατέρας σου πρέπει να είναι ενθουσιασμένος».

«Πράγματι, είναι». Διατηρώ εκείνο το χαμόγελο, πλατύ και σφιχτό, πάνω στο πρόσωπό μου. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, και δεν πρόκειται να είναι η τελευταία. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες ξεπερνούν το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα

Νέων, προφανώς. Η Ελίζα διαγωνίζεται στο ατομικό γυναικών, και η διαδρομή αυτών των αθλητριών συνήθως κορυφώνεται πολύ πιο νωρίς από ό,τι για τις χορεύτριες στον πάγο. Σε τέσσερα χρόνια από τώρα, εφόσον όλα εξελιχθούν κατ' ευχήν, θα πάω στους πρώτους μου Ολυμπιακούς Αγώνες.

«Λοιπόν, μη σε καθυστερούμε άλλο», λέει η μαμά της Σάντι, έτσι όπως στρέφει το βλέμμα της προς το λόμπι, μάλλον για να σιγουρευτεί ότι δεν της ξέφυγε η Ελίζα ή ο Μπαμπάς. Ο Τζάκσον και η μαμά του έχουν ήδη φύγει.

«Σάντι, τα πήγες τέλεια σήμερα. Θα σε δω όταν επιστρέψω».

Μόλις φεύγουν, κλειδώνω τις πόρτες του παγοδρομίου πίσω τους, μια και αυτό είναι το τελευταίο μάθημα που θα κάνουμε για λίγο καιρό. Είναι λυπηρό, αλλά απαραίτητο. Σβήνω τα φώτα του λόμπι πριν γυρίσω την πινακίδα όπου αναγράφεται *Περάστε, είμαστε ανοιχτά*, που κρέμεται στην πόρτα, στην πλευρά όπου αναγράφεται *Συγγνώμη, είμαστε κλειστά*.

Ενώ ο Μπαμπάς και η Ελίζα πηγαίνουν στο Πεκίνο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, εμείς φιλοξενούμε τους υπόλοιπους αθλητές και τους προπονητές τους ενόψει του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Νέων. Ο Μπαμπάς είχε πάντοτε την ικανότητα να γοητεύει τους ανθρώπους, ειδικά όσους αντιλαμβάνονται το βάρος του ονόματος της οικογένειάς μας. Εδώ και χρόνια διοργανώνουμε προγράμματα για κορυφαίους αθλητές, ενώ, πριν πεθάνει η Μαμά, έτρεχε η ίδια εντατικά καλοκαιρινά προγράμματα, που φημιζονταν για την προετοιμασία των αθλητών ώστε να περάσουν στο επόμενο επίπεδο. Το δέλεαρ της προπόνησης στο θρυλικό μας παγοδρόμιο αποδεικνυόταν ακαταμάχητο.

Οι αμοιβές που διαπραγματεύτηκε ο Μπαμπάς με κάθε προπονητή είναι σχεδόν διπλάσιες από ό,τι βγάζουμε συνήθως από τα μαθήματα πατινάζ, τα πάρτι γενεθλίων και τα πρωταθλήματα χόκεϊ. Στο μεταξύ, όσο κι αν με πονάει, όσο κι αν απεχθάνομαι να απογοητεύω τους μαθητές μας και όλους τους ανθρώπους που έχουν υποστηρίξει το Κέλιντς όλα αυτά τα χρόνια, δεν υπήρχε περίπτωση να αρνηθούμε αυτά τα χρήματα. Κι αυτό γιατί, όσο διάσημη και επιτυχημένη και αν υπήρξε η οικογένειά μας τόσες δεκαετίες, έχουμε αυτή την άσχημη συνήθεια να ξοδεύουμε πολύ περισσότερα χρήματα από όσα βγάζουμε. Πολύ περισσότερα.

Το Κέλιντς ιδρύθηκε από τους προπαππούδες μου, πριν ακόμη ο πατέρας μου αρχίσει να κάνει πατινάζ. Τα τελευταία πενήντα χρόνια έχει μετατραπεί στο πλέον διάσημο κλαμπ της χώρας. Έχουμε κερδίσει περισσότερα παγκόσμια και ολυμπιακά μετάλλια μόνοι μας από ό,τι ορισμένες χώρες, τα περισσότερα από τα οποία ανήκουν στους γονείς μου, και διαθέτουμε υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις. Ο Μπαμπάς δε θα συμβιβαζόταν με τίποτα λιγότερο.

Θα του ήταν αδύνατο να εργαστεί σε ένα μέρος κατώτερο από αυτό που θα περίμενε κανείς για έναν χρυσό Ολυμπιονίκη, τον πατριάρχη της πλέον διάσημης οικογένειας στο καλλιτεχνικό πατινάζ. Κι αυτό δε θα αποτελούσε πρόβλημα, αν δεν ήταν εξίσου αδύνατο για τον Γουόλτερ Ρούσο να οδηγήσει οτιδήποτε λιγότερο από αυτό που θα περίμενε κανείς να οδηγήσει ένας χρυσός Ολυμπιονίκης ή να ζει σε ένα σπίτι που θα ήταν οτιδήποτε λιγότερο από αυτό όπου θα περίμενε κανείς να ζει ένας χρυσός Ολυμπιονίκης της πρώτης οικογένειας του καλλιτεχνικού πατινάζ.

Κανένα ποσό ενοικίασης παγοδρομίου και μαθημάτων

πατινάζ δεν μπορεί να αντισταθμίσει τέτοιου είδους έξοδα, και η κατάσταση γίνεται ολοένα και χειρότερη, καθώς πλησιάζουμε προς τη χρονιά που θα αγωνιστεί στους Ολυμπιακούς η Ελίζα. Το καλλιτεχνικό πατινάζ είναι ένα ακριβό άθλημα, ανεξάρτητα από το επίπεδο στο οποίο βρίσκεσαι, όμως με τους Ολυμπιακούς Αγώνες μιλάμε για μια εντελώς διαφορετική τάξη μεγεθών. Προπονητές και χορογράφοι και σύμβουλοι για την ενδυμασία και το μακιγιάζ, για να μην αναφερθώ καν στη διαφημιστική εταιρεία που προσέλαβε ο Μπαμπάς, προκειμένου να εκμεταλλευτεί την περίσταση στο έπακρο. Όλα αυτά μεταφράζονται σε έναν σκασμό λεφτά, τα οποία πολύ απλά δε διαθέτουμε. Δεν έχει σημασία πόσα έσοδα έχουμε, ξοδεύονται τα πάντα.

Η επιχείρηση είναι υπερχρεωμένη, οπότε χρειάζομασταν δημιουργικές λύσεις, και δεν έχω την παραμικρή δυσκολία να παραδεχτώ ότι το να αφήσουμε όλους τους νεαρούς πατινέρ και τους προπονητές τους να εισβάλουν ήταν μια από τις καλύτερες ιδέες που είχε ο Μπαμπάς.

Το σπίτι μας έχει χτιστεί στο ίδιο οικοπέδο με το Κέλιντς, λίγα βήματα από το ίδιο το παγοδρόμιο, αλλά ήταν εκεί πολύ πριν από αυτό. Ξεκίνησε ως ένα μικρό σπίτι στο οποίο μετακόμισαν οι προπαπούδες μου, όταν μάζεψαν αρκετά χρήματα μετά τη μετανάστευσή τους από την Ιταλία, όμως κάθε γενιά το επέκτεινε, προσθέτοντας υπνοδωμάτια και μπάνια και μια τεράστια πισίνα στην πίσω αυλή, και ένα γυμναστήριο στο υπόγειο, και μια αίθουσα ψυχαγωγίας στον τελευταίο όροφο. Μάλιστα, στον τελευταίο όροφο υπάρχει και μια βεράντα, από όπου μπορείς να δεις ολόκληρο το χωριουδάκι του Κέλιντς, έτσι όπως εκτείνεται απέναντι από τον Ποταμό Τσαρλς, και παραπέρα, στην απέναντι όχθη, να ξε-

προβάλλουν πέρα ως πέρα στον ορίζοντα τα πελώρια κτίρια της Βοστώνης.

Το αρχικό μέρος του σπιτιού είναι παραδοσιακό, με τους κλασικούς, τούβλινους τοίχους και σκούρα παντζούρια στα παράθυρα, όμως το υπόλοιπο είναι ένα συνονθύλευμα από διάφορα στυλ και τάσεις, υπερσύγχρονο στη μία πλευρά, από την ανακαίνιση που έκαναν οι παππούδες μου τη δεκαετία του '90, ενώ στην άλλη παραπέμπει σε αγροικία, με τις προσθήκες που έκαναν η Μαμά μου και ο Μπαμπάς μου, πριν γεννηθούμε εγώ και οι αδελφές μου. Είναι κάπως αλλόκοτο, έτσι όπως το κοιτάς, εγώ όμως το λατρεύω.

Αυτό που δε μου αρέσει είναι ότι, με το που πατάω το πόδι μου μέσα, με σαρώνει ένα κύμα θορύβου που συναγωνίζεται ακόμη και τους πλέον φωνακλάδες θεατές, μπροστά στους οποίους έχω αγωνιστεί. Τουλάχιστον μια ντουζίνα άτομα περιφέρονται στο φουαγέ, ενώ δύο κρατούν χνουδωτά, γκριζα μικρόφωνα πάνω από τα κεφάλια των άλλων, κι άλλοι δύο στέκουν με κάμερες στηριγμένες στους ώμους τους, σηματοδύνοντας τον Μπαμπά μου από διάφορες γωνίες.

Η ενοικίαση του παγοδρομίου κάπως χωνευόταν. Αυτό το τσίρκο, όμως, ανεξάρτητα από το πόσο καλά πληρώνει, είναι μια εντελώς διαφορετική κατάσταση. Τα τηλεοπτικά συνεργεία άρχισαν να μας ακολουθούν μήνες πριν από τους αγώνες. Όταν η Ταμάρα Τζάκσον, επικεφαλής της Ολυμπιακής Ομοσπονδίας των Ηνωμένων Πολιτειών, προσέγγισε τον Μπαμπά, προτείνοντάς του την ιδέα μιας τηλεοπτικής σειράς ριάλιτι με πρωταγωνιστές τον ίδιο και την Ελίζα, εκείνος δε δίστασε. Τα χρήματα ήταν συμπαθητικά, όχι αρκετά για να ξεμπερδέσουμε πραγματικά με τα χρέη μας, όμως η τεράστια δημοσιότητα αποδείχτηκε πολύ μεγάλο δέλεαρ για να

το απορρίψουν, είτε ο Μπαμπάς μου, είτε η αδελφή μου. Ζουν για τη δημοσιότητα.

Το θέμα, όμως, είναι πως αυτή η κατάσταση έχει μετατρέψει την καθημερινότητά μας σε τρελοκομείο. Υπάρχει πάντοτε κάποιος που παρακολουθεί, και αυτό κάνει τον Μπαμπά και την αδελφή μου να προσέχουν ακόμη περισσότερο τι φορούν και πώς φαίνονται μπροστά στην κάμερα. Είμαι σίγουρη ότι κανείς τους δεν έχει βάλει το ίδιο ρούχο δεύτερη φορά, αυτούς τους τελευταίους έξι μήνες.

Περνάω ανάμεσα από το πολυάσχολο προσωπικό της εταιρείας catering που μετακινεί τα έπιπλά μας και στήνει τραπέζια και καρέκλες, καθώς και ένα μπαρ στην πιο απομακρυσμένη γωνία, εκεί όπου συνήθως βρίσκεται το τραπέζι της τραπεζαρίας μας. Ετοιμάζουν τον χώρο για το αποχαιρετιστήριο πάρτι της Ελίζα απόψε, και, κάτι οι άνθρωποι της τροφοδοσίας, κάτι το τηλεοπτικό συνεργείο, επικρατεί το απόλυτο χάος. Ο Μπαμπάς έχει αναλάβει χρέη τροχονόμου, ενώ παράλληλα παρατηρεί προσεκτικά το είδωλό του στον καθρέφτη πάνω από το τζάκι.

«Ποιο προφίλ σου φαίνεται καλύτερο;» ρωτάει ο Μπαμπάς, με τα ξανθά μαλλιά του χτενισμένα προς τα πίσω, καθώς σκουπίζει ελαφρώς το μέτωπό του με ένα μεταξωτό μαντίλι. Μου παίρνει μια στιγμή μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι μιλάει σε μένα. Γέρνω το κεφάλι μου ελάχιστα στο πλάι, καθώς ζυγίζω την απάντησή μου, κι εκείνος στρέφει το κεφάλι του αριστερά δεξιά, για να με διευκολύνει να αποφασίσω.

«Το δεξί», λέω, δείχνοντας προς εκείνη την πλευρά του προσώπου του, προτού ξεγλιστρήσω δίπλα από τους συγκεντρωμένους ανθρώπους, έτσι όπως στρέφομαι προς τις σκάλες.

Εκείνος γνέφει καταφατικά, κι αμέσως μετά δείχνει να σα-
στιζει, έτσι όπως με βλέπει, με τα μαλλιά μου πιασμένα σε
έναν πρόχειρο κότσο και τα αθλητικά ρούχα μου ιδρωμένα.
«Τι είναι αυτά που φοράς, Αντριάνα; Θα έρθεις στο πάρτι
απόψε, έτσι δεν είναι;»

«Εννοείται. Μόλις ολοκλήρωσα το τελευταίο μου μάθημα».

«Χορός στον πάγο;» ρωτά διευκρινιστικά, με έναν τόνο
που ο ίδιος σίγουρα νομίζει πως είναι απόλυτα ουδέτερος,
όμως ο Μπαμπάς δεν είναι ποτέ ουδέτερος, τουλάχιστον
όσον αφορά το τι μετράει ως πραγματικό καλλιτεχνικό πα-
τινάζ, και ο χορός στον πάγο σίγουρα δε μετράει. Ποτέ δε
μετρούσε.

«Ναι. Τέλος πάντων, έλεγα να πάρω έναν υπνάκο και με-
τά να κάνω ντους και να ετοιμαστώ», απαντώ, καθώς δεν έχω
καμία διάθεση να σκαλίσω αυτή την παλιά διαφωνία. Είμαι
πτώμα στην κούραση.

«Ιου! Πού είναι η Αντριάνα; Τη χρειάζομαι!» Η φωνή της
Ελίζα αναδύεται πρώτη μέσα από τη βαβούρα, προτού ξε-
προβάλει κι η ίδια, παραμερίζοντας το πλήθος.

Η Ελίζα είναι το αντίθετό μου, από κάθε άποψη. Παρότι
είναι έναν χρόνο μεγαλύτερη από μένα, καθώς φτάνω σε
ύψος το 1,77, της ρίχνω πάνω από δέκα πόντους. Τα μαλλιά
της σχηματίζουν ξανθά κύματα, στο χρώμα του μελιού, έτσι
όπως απλώνονται πάνω στους ώμους της, σε έντονη αντί-
θεση με τις σκούρες μπούκλες μου. Το μόνο που έχουμε κοι-
νό είναι τα μάτια μας, καστανά, όπως ακριβώς ήταν και της
Μαμάς.

«Εδώ είμαι», λέω, έτσι όπως ξεπροβάλω πίσω από έναν
από τους γεροδεμένους εικονολήπτες, ο οποίος κάνει μια
στροφή για να μας χωρέσει και τις δύο στο πλάνο. Η αδελφή

μου με βουτάει από τον καρπό και με τραβάει επίμονα προς τις σκάλες, έτσι που, παρά το πλεονέκτημα των μακρύτερων ποδιών μου, αναγκάζομαι να ανοίξω το βήμα μου για να την ακολουθήσω.

«Θέλω να τσεκάρεις τις αποσκευές μου. Δεν ξέρω πώς θα μπορούσε κανείς να έχει την απαίτηση και να ετοιμάσω τα πράγματά μου για τους Ολυμπιακούς Αγώνες και να προετοιμαστώ για το αποψινό πάρτι. Ντελούλου φάση, δεν υπάρχει περίπτωση να θυμηθώ τι χρειάζομαι. Μας έστειλαν μια λίστα, κατεβατό ολόκληρο, ζαλίζομαι και μόνο που τη βλέπω», συνεχίζει, καθώς διαβαίνουμε το κατώφλι του υπνοδωματίου της. Πιάνει τη λίστα από το κομοδίνο της και την κολλάει πάνω στο στήθος μου, πριν κλείσει την πόρτα κατόμουτρα στον εικονολήπτη που πάσχιζε να μας ακολουθήσει. Φαντάζομαι δεν έχει διάθεση να καταγραφεί το όλο σκηνικό.

Παίρνω τη λίστα και στη συνέχεια ρίχνω μια ματιά ολόγυρα στο υπνοδωμάτιό της. Είναι λες κι έχει σκάσει βόμβα εκεί μέσα. Παντού σκόρπια ρούχα, στο πάτωμα, στο κρεβάτι και στα έπιπλα. Η συρταριέρα της χάσκει, άδεια, και στην ντουλάπα μετρώ αραδιασμένες κρεμάστρες, χωρίς να υπάρχει ένα ρούχο πάνω τους.

«Ναι... Τι έχεις ετοιμάσει ως τώρα;» ρωτάω, όμως μπορώ να απαντήσω και μόνη μου στην ερώτηση. Οι δύο βαλίτσες της βρίσκονται ακουμπισμένες στο κέντρο του κρεβατιού της και είναι εντελώς άδειες. Τίποτα. Δεν έκανε τίποτα.

«Τα έβγαλα όλα έξω», απαντάει, έτσι όπως αφήνεται να απλωθεί στη σεζλόνγκ, στη γωνία της κρεβατοκάμαράς της.

Αναστενάζοντας, ρίχνω μια ματιά στον κατάλογο. Δεν είναι κάτι το παλαβό. Απλώς, μια λίστα με τα προπονητικά τους σχέδια μέχρι τους Αγώνες και τα αγωνίσματα για τα

οποία θα χρειαστούν ωραία ρούχα στην πορεία. Παλιότερα, η Μαμά καθόταν πάντοτε μαζί μας όσο ετοιμάζαμε τα πράγματα μας για τους αγώνες μας, όμως, από όταν αρρώστησε, και στη συνέχεια αφού έφυγε, αρχίσαμε να κάνουμε παρέα η μία στην άλλη. Στην περίπτωση της Ελίζα, ωστόσο, αυτό συνήθως καταλήγει στο να πακετάρω εγώ, κι εκείνη απλώς επιβλέπει.

Ακουμπάω τη λίστα σε ένα ελεύθερο σημείο, πάνω στο κρεβάτι της. «Εντάξει, θα βοηθήσω, όμως κάθεσαι πάνω σε ένα σωρό κολάν».

Χασκογελώντας, φέρνει το χέρι της από κάτω, τραβάει ένα τόπι από μαύρο ύφασμα και μου το πετάει. Πριν προλάβω να το πιάσω, το τηλέφωνό της έχει εμφανιστεί στο χέρι της, κι η αδελφή μου σκαλίζει την οθόνη του.

«Ο Μπρέιντεν είπε τίποτα;» ρωτάει, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα της, όσο εγώ ξεμπερδεύω τα κολάν και τα τυλίγω προσεκτικά σε μια γωνιά της βαλίτσας της.

«Για ποιο πράγμα;» ρωτάω, ζαρώνοντας τη μύτη μου. Ο Μπρέιντεν Έλιοτ είναι ο παρτενέρ μου στον χορό στον πάγο. Είναι δεκαοκτώ ετών, και είχε παίξει κάποια *φάση* με αυτόν και την Ελίζα, όταν ξεκινήσαμε να κάνουμε μαζί πατινάζ πριν από δύο χρόνια.

Δεν είχε καλή κατάληξη.

Όχι πως οι διάφορες *φάσεις* που είχε ο Μπρέιντεν με οποιαδήποτε κοπέλα έχουν καλή κατάληξη. Βασικά, δεν ξέρω τι ακριβώς παίχτηκε –ούτε και θέλω να μάθω, δηλαδή– όμως αυτό που ξέρω ήταν πως εκείνος το έληξε. Μονίμως αυτός είναι που λήγει αυτές τις *φάσεις*. Κι όμως, για κάποιο λόγο, παρά τα όσα συνέβησαν, η αδελφή μου, που πιθανότατα θα μπορούσε να τα φτιάξει με όποιο αγόρι ήθελε,

επιμένει να ελπίζει πως ίσως κάποια στιγμή ο άλλος θα αλλάξει γνώμη.

Προσωπικά, δεν το καταλαβαίνω. Ο Μπρέιντεν είναι εξαιρετικός παρτενέρ, ωραίος τύπος και αναμφίβολα παίδαρος, όμως αν αποφάσιζαν κάποια στιγμή να κυκλοφορήσουν ένα εικονογραφημένο λεξικό, η φωτογραφία του θα φιγουράριζε ακριβώς δίπλα στο λήμμα *επιπόλαιος*.

«Ρώτησε καθόλου για μένα;»

«Έχω να τον δω από την πρωινή προπόνηση». Βασικά, δεν απάντησα στην ερώτησή της, κι ελπίζω να μην το προσέξει. Πραγματικά δε θέλω να της πω ότι, όχι, ο Μπρέιντεν δεν είχε πει λέξη, πολύ απλά επειδή ο Μπρέιντεν δεν ενδιαφέρεται για. «Μην ασχολείσαι με τον Μπρέιντεν. Θα πας στους Ολυμπιακούς Αγώνες».

«Ναι, κι αυτή τη στιγμή προσπαθώ να μη σκέφτομαι ότι κουβαλάω στους ώμους μου όλο το βάρος της οικογενειακής μας παράδοσης, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Οπότε... ο Μπρέιντεν ρώτησε για μένα;»

Μάλιστα, άρα πρόσεξε την υπεκφυγή, εντάξει, λογικό ήταν. Οπότε, να σκεφτώ κάτι για να στείλω το μπαλάκι στην εξέδρα.

«Δεν ανέφερε κάτι», της λέω. «Η μαμά της Σάντι Μόρτενσον, όμως, σου στέλνει τις ευχές της για καλή επιτυχία».

Ναι, αυτό μάλλον δε θα αποδειχτεί και τόσο χρήσιμο.

Η Ελίζα ρουφάει τη μύτη της και συνεχίζει να σκαλίζει την οθόνη του κινητού της. «Δεν απάντησε τελικά αν θα περάσει απόψε. Ανέφερε το πάρτι στην προπόνηση;»

«Είπε πως θα προσπαθούσε να πεταχτεί, κάποια στιγμή».

Αυτό που αποφεύγω να της πω είναι ότι ο Μπρέιντεν είπε πως θα προσπαθούσε να περάσει, αφού πρώτα συναντούσε

την κοπέλα με την οποία παίζει αυτό τον καιρό *φάση*. Δεν υπάρχει περίπτωση, όμως, να πω τέτοιο πράγμα στην Ελίζα, χωρίς να γίνει το έλα να δεις.

«Προπονούμεστε πολύ εντατικά αυτό το διάστημα. Δεν ξέρω, ίσως θελήσει να πέσει από νωρίς για ύπνο».

«Μου χρωστάει τουλάχιστον μια ευχή για καλή επιτυχία. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες πηγαίνω». Αναστενάζει βαριά, όμως αμέσως μετά αλλάζει θέμα συζήτησης, καθώς θυμάται πως δε θέλει να σκέφτεται το συγκεκριμένο ζήτημα. «Δεν εύχεσαι να μην είχες στραφεί στον χορό στον πάγο; Δε θα έχεις μια ανάλογη ευκαιρία, για τουλάχιστον άλλα τέσσερα χρόνια».

Αυτή είναι μια συζήτηση που τρέχει από παλιά, και πάντοτε επανέρχεται σε ένα σημαντικό σημείο.

«Το ξέρεις ότι είμαι πολύ ψηλή για οτιδήποτε άλλο εκτός από τον χορό στον πάγο», λέω άτονα, όπως έκανα κάθε φορά που κάποιος έθιγε το συγκεκριμένο ζήτημα, τα τελευταία δέκα χρόνια.

Το βλέμμα της Ελίζα ξεκολλάει από την οθόνη της. «Τέλος πάντων. Αν δεν έρθει απόψε, πες στον Μπρέιντεν πως...»

Ότι κι αν ήταν αυτό που θα μου ζητούσε να μεταφέρω στον Μπρέιντεν μένει στη μέση, καθώς η πόρτα του δωματίου ανοίγει. Η μικρότερη αδελφή μας, η Μαρία, εισβάλλει στο δωμάτιο και την κλείνει πίσω της τόσο δυνατά που οι τοίχοι τραντάζονται.

«Ο Τσάρλι είναι απαίσιος και τον έχω σιχαθεί τελείως», κλαψουρίζει, όπως τραβάει γραμμή προς την Ελίζα και σωριάζεται στον κενό χώρο στη σεζλόνγκ, δίπλα της. Η Μαρία είναι μόλις δύο χρόνια μικρότερη από μένα, αλλά μερικές φορές αυτά τα δύο χρόνια μοιάζουν με είκοσι. Ο Τσάρλι, στον

οποίο αναφέρθηκε, είναι ο Τσαρλς Μονρό ο Νεότερος, ο παρτενέρ της στο πατινάζ.

Η Μαρία ασχολείται με το πατινάζ σε ζευγάρια, το οποίο είναι σχεδόν το ίδιο αποδεκτό με το ατομικό, σύμφωνα με τον Μπαμπά, τουλάχιστον. Οι αδελφές μου κληρονόμησαν και οι δύο τα ξανθά μαλλιά του Μπαμπά μας, το μικροσκοπικό ανάστημα της Μαμάς μας και την ακλόνητη πεποίθηση ότι ο χορός στον πάγο δεν ανήκει πραγματικά στο άθλημα του καλλιτεχνικού πατινάζ. Καταπώς φαίνεται, πραγματικό άθλημα είναι μόνο αν εκσφενδονίζεις το σώμα σου στον αέρα, ενώ περιστρέφεσαι σαν σβούρα. Σε αντίθεση με τον Μπαμπά, όμως, και οι δύο είναι απολύτως εντάξει με την κατεύθυνση που επέλεξα, καθώς, πολύ βολικά, δε μας φέρνει ποτέ σε ευθύ ανταγωνισμό. Κι αυτό ήταν κάτι που άρεσε ιδιαίτερα στη Μαμά, το ότι δε χρειάστηκε ποτέ να αγχωθεί για το ποια να υποστηρίξει πάνω στον πάγο, βέβαιη πως, εφόσον οι κόρες της έβαζαν τα δυνατά τους, θα επιστρέφαμε στο σπίτι με τρία χρυσά μετάλλια.

«Τι έγινε πάλι;» ρωτάει η Ελίζα, καθώς η Μαρία κουλουριάζεται στο πλάι της· ωστόσο, διασταυρώνει το βλέμμα της με το δικό μου, πάνω από το κεφάλι της αδελφής μας, και στρέφει τα μάτια της μελοδραματικά προς τα πάνω. Η Ελίζα συνήθως δεν έχει υπομονή να ασχοληθεί με τα μελοδράματα της μικρότερης αδελφής μας, αλλά, προφανώς, τη δεδομένη στιγμή όλο αυτό είναι ένας αρκετά χρήσιμος αντιπερισπασμός για την ίδια.

«Τι να έγινε, είμαστε μαζί όλη την ώρα, είναι τόσο κούκλος και ευγενικός... ήταν ανάγκη να είναι και γκέι;»

«Το ξέρω πως είναι δύσκολο», λέει η Ελίζα, σφίγγοντας τους ώμους της μικρής μας αδελφής. «Ίσως είναι καλύτερα

έτσι, όμως. Το να μπλέξεις μια συνεργασία με μια σχέση μπορεί να είναι ζόρικο. Ουσιαστικά, αυτές οι καταστάσεις δεν έχουν προοπτική, καλά δε λέω, Αντριάνα;»

Κοκαλώνω. Το στομάχι μου σφίγγεται και η ατμόσφαιρα γύρω μου ηλεκτρίζεται. Η Ελίζα με κοιτάζει επίμονα, περιμένοντας να συμφωνήσω και να πω στη Μαρία ότι είναι καλύτερα να μην έχει σχέση με τον παρτενέρ της στο πατινάζ, γιατί στην πραγματικότητα αυτή είναι μια καλή συμβουλή. Δεν υπάρχει κανένα υπονοούμενο στη φωνή της. Δεν έχει κατά νου της... εκείνον. Πιθανότατα δε θυμάται καν πόσο πολύ είχα σκαλώσει μαζί του πριν φύγει, πριν τον αναγκάσω να φύγει. Στην πραγματικότητα, και το λέω επειδή ξέρω την Ελίζα καλά, μάλλον δεν τον θυμάται καθόλου.

Εννοώ τον Φρέντι Ο'Κόνελ, άλλοτε παρτενέρ μου, άλλοτε κολλητό μου, τον πρώτο μου έρωτα.

Πριν από δύο χρόνια, αναπτύχθηκα απότομα, φτάνοντας στο ύψος που έχω τώρα, κι εκείνος οριακά με έφτανε. Στο μεταξύ, καθώς ήταν ήδη δεκαέξι χρόνων, δεν υπήρχε καμία εγγύηση ότι θα ψήλωνε κάποια στιγμή αρκετά ώστε να αποτελέσουμε ένα επιτυχημένο ζευγάρι στον χορό στον πάγο. Οπότε, αναγκάστηκα να πάρω μια απόφαση. Ήταν η πιο δύσκολη επιλογή που έκανα ποτέ στη ζωή μου, να αφήσω τον Φρέντι και να συνεργαστώ με το Μπρέιντεν Έλιοτ.

Πλέον, ο Φρέντι κάνει πατινάζ με μια καλή μου φίλη, τη Ράιλι Μονρό, και τα έχουν πάει αρκετά καλά. Τόσο καλά, μάλιστα, ώστε θα συμμετάσχουν και στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων, αφού προπονηθούν εδώ, στο Κέλιντς, ξεκινώντας από αύριο.

Διώχνω τη συγκεκριμένη σκέψη μακριά, όπως κάνω από τότε που ο Μπαμπάς μάς είπε για τη συμφωνία με την

υπόλοιπη ομάδα του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Νέων, αγνοώντας το γεγονός ότι ο Φρέντι θα βρίσκεται σύντομα εδώ, στο ίδιο παγοδρόμιο με μένα. Ο κόσμος του χορού στον πάγο είναι μικρός. Δε θα μπορούσα να τον αποφύγω εντελώς, όμως δεν είμαστε πια φίλοι. Πιθανότατα μπορώ να μετρήσω στα δάχτυλα του ενός χεριού τον αριθμό των λέξεων που έχουμε ανταλλάξει από την τελευταία ημέρα που προπονήθηκε στο Κέλιντς.

Η τελευταία φορά που τον είδα ήταν στο Παναμερικανικό Πρωτάθλημα, όταν ο Μπρέιντεν κι εγώ επικρατήσαμε απέναντι στον Φρέντι και στη Ράιλι, κατακτώντας το χρυσό μετάλλιο. Κι εκείνος είχε κάνει αυτό που πρέπει να κάνεις σε μια τέτοια περίπτωση, μου έσφιξε το χέρι και μουρμούρισε συγχαρητήρια πριν ανέβω στο βάθρο για να παραλάβω το μετάλλιό μου. Δε με κοίταξε καν στα μάτια. Όχι πως δεν τον καταλαβαίνω, δηλαδή.

«Εσύ τι λες;» Η φωνή της Μαρία διακόπτει τις σκέψεις μου. Έχουν μεσολαβήσει ελάχιστα δευτερόλεπτα. Διώχνω τις αναμνήσεις και επικεντρώνομαι σε εκείνη. Παίρνω ένα φόρεμα από το κρεβάτι της Ελίζα, ένα κόκκινο μίνι φόρεμα με παγιέτες που είμαι σχεδόν σίγουρη ότι στην πραγματικότητα ανήκει σε μένα. Το διπλώνω προσεκτικά, σχηματίζοντας ένα τετράγωνο, το βάζω στη βαλίτσα της μεγαλύτερης αδελφής μου και στη συνέχεια στρέφομαι προς τη μικρή μου αδελφή.

«Σου αξίζει κάποιος που θέλει να είναι μαζί σου όσο θέλεις κι εσύ να είσαι μαζί του».

Η Μαρία με κοιτάζει, ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρα μια φορά, κι ύστερα μια δεύτερη, προτού το πρόσωπό της κρεμάσει κι αρχίσουν να σχηματίζονται δάκρυα στις άκρες των

ματιών της, ενώ τα μάγουλά της φουντώνουν. «Μα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Τον αγαπώ». Πετάγεται από τη σεζλόνγκ κι αρχίζει να βηματίζει πέρα δώθε στο δωμάτιο.

Η Ελίζα σηκώνεται, περνώντας από δίπλα μου, με τη χάρη που αρμόζει σε μια αθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ που έχει προκριθεί στους Ολυμπιακούς. Φέρνει το χέρι μέσα στη βαλίτσα της, για να πιάσει το φόρεμα που τακτοποίησα εκεί. «Ορίστε», λέει, προτείνοντάς το στη Μαρία. «Φόρεσε αυτό στο πάρτι απόψε. Εγώ θα βάλω κάτι άσπρο, και το φόρεμα που διάλεξα για την Αντριάνα είναι μπλε. Οι φωτογραφίες θα βγουν τέλειες. Θα σου φτιάξω τα μαλλιά και το μακιγιάζ σου, και θα σου βρούμε κάποιον που θα εκτιμήσει το πόσο πανέμορφη είσαι».

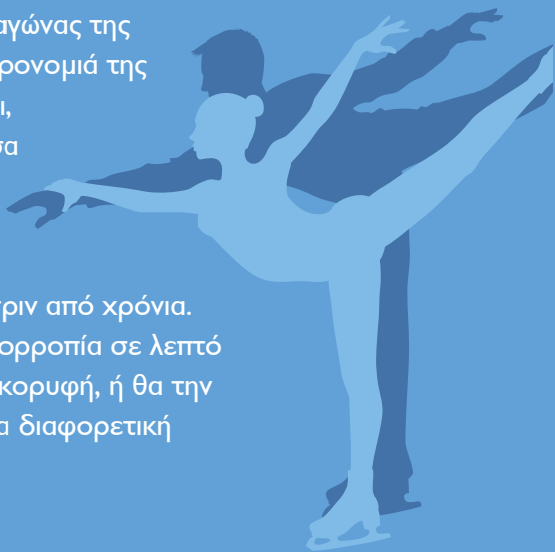
Η Μαρία πιάνει την Ελίζα από το χέρι και τη σέρνει έξω, τραβώντας τη στο δικό της δωμάτιο, στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου, οπότε απομένω μόνη, συντροφιά με δυο άδειες βαλίτσες. Ρίχνω μια ματιά ολόγυρα, σε όλα εκείνα τα πράγματα, που θα χρειαστεί να χωρέσουν μέσα τους ως αύριο το πρωί, και παραμένουν διάσπαρτα παντού, κι αναστενάζω, προτού πιάσω δουλειά.

Κάποιες φορές, ο έρωτας απαιτεί λεπτούς χειρισμούς

Το όνειρο της Αντριάνα Ρούσο είναι να κατακτήσει το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Καλλιτεχνικού Πατινάζ Νέων και να τιμήσει το όνομα της οικογένειάς της. Η απειλή της οικονομικής καταστροφής του θυρυλικού παγοδρόμιου του πατέρα της, ωστόσο, έρχεται να ανατρέψει τα σχέδια της νεαρής αθλήτριας.

Καθώς προπονείται με τον νέο παρτενέρ της, τον Μπρέινταν, προκύπτει μια ιδέα: να αφήσουν τον κόσμο να πιστέψει πως η χημεία τους στον πάγο δεν περιορίζεται μόνο εκεί. Ο δήθεν δεσμός τους αρχίζει να πείθει, αλλά και η Αντριάνα αρχίζει να νιώθει πως η σχέση της με τον Μπρέινταν ίσως και να γίνεται αληθινή. Το παρελθόν, όμως, εισβάλλει απότομα, όταν ο Φρέντι –ο άλλοτε παρτενέρ και πρώτος της έρωτας– επιστρέφει στο προσκήνιο.

Καθώς ο σημαντικότερος αγώνας της ζωής της πλησιάζει και η κληρονομιά της οικογένειάς της διακυβεύεται, η Αντριάνα διχάζεται ανάμεσα στο μέλλον, για το οποίο έχει κοπιάσει τόσο σκληρά, και στο παρελθόν, από το οποίο παραιτήθηκε πριν από χρόνια. Θα καταφέρει να βρει μια ισορροπία σε λεπτό πάγο, και να κατακτήσει την κορυφή, ή θα την οδηγήσει η καρδιά της σε μια διαφορετική κατεύθυνση;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 31692